

[Eva Rée.]

løses alene ved fri ret til abort, en mulighed, som i sin yderste konsekvens kan rumme en tvang over for den kvinde, der ønsker at gennemføre et svangerskab, hvis hun fik bedre samfundsmæssig og social støtte. Det må være årsagerne til ønskerne om at lade et svangerskab afbryde, der bør begrænses virkelig effektivt.

På venstres vegne kan jeg som sidst give tilsagn om et positivt udvalgsarbejde, og jeg skal, da lovforslaget jo er en genfremstilling, henvide til de synspunkter, jeg på venstres vegne fremførte under førstebehandling af lovforslaget den 24. februar i fjor. De synspunkter finder vi stadig rigtige, ligesom vi finder det rigtigt at afvente såvel betænkninger som undersøgelser, der er i gang i embedsmandsudvalget, og som nu nærmer sig deres afslutning. Hertil kommer, at vi også må finde det rigtigt at afvente de resultater, som især det svenske udvalgsarbejde om samme spørgsmål når frem til, så en koordinering kan finde sted. Det genfremsatte lovforslag betegner jo et meget afgørende brud med gældende lovgivning.

Det er imidlertid kun den ene side af sagen. Den anden og mindst lige så væsentlige er, at vi ikke fortsat kan tie de illegale svangerskabsafbrydelsers antal ihjel, lade som om de ikke eksisterer. Udvalgsarbejdet må derfor snarest tages op igen, så vi kan arbejde os frem til at få skabt bedre forhold på en lang række områder for derved at kunne modvirke ønsket om svangerskabsafbrydelse. Der er flere områder, hvor udvalgsarbejdet kan begynde igen og formentlig også nærme sig sin afklaring. Jeg tænker her på spørgsmål som en mere effektiv familieplanlægning og bedre oplysning om præventive midler, spørgsmål som f. eks. obligatorisk seksualundervisning i skolerne, mødrehjælpens økonomi, spørgsmål, der alle uden skade — snarere tværtimod — kan drøftes færdigt. Venstre gentager derfor sit tilsagn om at medvirke til et positivt udvalgsarbejde.

Hvis det ikke skal være en floskel at sige, at vi lever i barnets århundrede, må 15.000-20.000 kvinder årligt ikke føle sig fristet til at lade et svangerskab afbryde. Det maner til eftertanke, at adskillige ønsker om legal svangerskabsafbrydelse frem-

sættes ud fra motiveringer som dårlige boligforhold, dårlige økonomiske forhold, dårlige betingelser for at give den næste generation den opvækst, de muligheder, der er nødvendige i vore dages samfund.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til fornyet, gerne intensiveret, udvalgsarbejde, så alle spørgsmål kan blive belyst og afklaret, og jeg skal også udtale håbet om, at resultatet af seksualoplysningsudvalgets arbejde snarest må foreligge og danne baggrund for de beslutninger, der må tages. Problemet — eller problemerne — må simpelt hen løses, selv om der er divergerende meninger blandt medlemmerne i grupperne og blandt medlemmerne i salen.

Else-Merete Ross: Det fremgik af debatten om dette lovforslag sidste år, at selv de, som gik imod SF's forslag om fri abort, dog var enige om en mere eller mindre udtalt liberalisering af reglerne om adgang til svangerskabsafbrydelse. Venstres ordfører ønskede, så vidt jeg forstod det sidste år, en ny lov, der effektivt skulle skabe et alternativ til fri ret til abort. Så vidt jeg forstod, var det mere en række sociale love end egentlig en ny abortlov, der var tale om. Venstres ordfører ønskede, at samfundet skulle give gravide kvinder tilstrækkelig økonomisk støtte, hjælp til uddannelse, skulle bygge vuggestuer og børnehaver i tilstrækkeligt antal, skulle skaffe gravide bedre boliger, så man derved fjernede årsagerne til ønsket om abort.

Jeg er fuldkommen enig i det ønskelige i disse foranstaltninger, men når man tænker på, at ønsker i denne retning også blev fremsat ved behandlingen af svangerskabsloven i 1956 som en særlig effektiv foranstaltning til at bekæmpe det store antal af aborter, og så ser på, hvordan det er gået i den mellemliggende tid, er jeg bange for, at disse foranstaltninger, som jeg helhjertet tilslutter mig, ikke vil blive udbygget i et sådant tempo, at de hurtigt vil få de illegale aborters antal nedsat væsentligt.

Alle var enige om en mere effektiv seksualoplysning, også i skolerne. I november 1961 blev seksualoplysningsudvalget nedsat, og det har nu — 6 år efter — sendt sin betænkning om seksualundervisningen i folkeskolen til indenrigsministeriet, der har oversendt den til undervisningsministeriet. 6 år er